

Kampen om Afrikas sjæl

**Argentinas
senat
sagde nej
til fri abort**

Jérôme Lejeune

Respekt for Menneskeliv (RFM) er en uafhængig dansk Pro-Life-organisation, som arbejder på grundlag af Lejeune-erklæringen.

Den franske læge og genetiker Jérôme Lejeune (1926–1994) var en af det 20. århundredes betydeligste biologiske forskere og modtog i 1962 Kennedy-prisen. Han var professor i fundamental genetik ved René Descartes Universitetet i Paris og medlem af Det pavelige Videnskaberne Akademi. I slutningen af 1950'erne

opdagede han det ekstra kromosom (trisomi 21), som forårsager Downs syndrom. Han var dermed den første genetiker, der identificerede en arveligt bestemt sygdom.

Lejeune var gennem hele sin karriere en utrættelig og frygtløs fortaler for livets sag. Som kristen læge og forsker fastholdt han, at ethvert menneskeliv – fra befrugtningsøjeblikket til en naturlig død – har krav på ubetinget respekt og således aldrig må gøres til et middel eller til et forsøgsobjekt.

Lejeune-erklæringen

Fra befrugtningsøjeblikket, dvs. det tidligste øjeblik af biologisk eksistens,
er barnet et menneske, et selvstændigt individ,
genetisk forskelligt fra moderen, som giver det næring og beskyttelse.
Fra befrugtningsøjeblikket og resten af dets liv er det det samme levende menneske,
som vokser, udvikler sig, modnes og til slut dør.
Det er i besiddelse af egenskaber, som gør det forskelligt fra alle andre mennesker.
Det er unikt og derfor uerstætteligt.
Det er lægens opgave at tjene livet fra dets begyndelse til dets afslutning.
Den respekt for menneskelivet, som er grundlaget for lægens arbejde, kan således aldrig
gøres betinget af patientens alder eller tilstand i øvrigt.
Foreligger der vanskelige omstændigheder i forbindelse med en graviditet,
er det lægens pligt at gøre sit yderste for at hjælpe både mor og barn.
Det strider derfor direkte mod en læges opgave at afbryde et svangerskab
i den hensigt at ville afhjælpe sociale, økonomiske, psykologiske eller genetiske problemer.

RFM holder liv i debatten

Vi forsøger til stadighed at skabe opmærksomhed om alle områder, hvor respekten for menneskelivet er helt eller delvist undergravet. Derfor beskæftiger vi os ikke alene med abortproblematikken, men også med emner som aktiv dødshjælp, reproduktionsteknologi, genteknologi og befolkningspolitik.

RFM rådgiver

Vi har oprettet en gratis rådgivningstjeneste for gravide. Er du i tvivl, om du magter at gennemføre svangerskabet, eller har du problemer efter en abort – så ring til sekretariatet (5576 7652), hvis du vil have en personlig samtale, eller send os en mail: info@rfm.dk

RFM informerer

Foruden dette blad udsender RFM gratis informations- og undervisningsmaterialer, som du kan bestille på sekretariatet. Nogle af dem kan downloades fra vores hjemmeside www.rfm.dk Vi kommer gerne ud på skoler, i foreninger og menigheder med aktuelle debatoplæg og foredrag.

Respekt for Menneskeliv
Lundby Hovedgade 104, 4750 Lundby
cvr.nr.: 29685487 • tlf.: 5576 7652 • E-mail: info@rfm.dk
Ved indbetaling af frivillige bidrag til RFM via netbank: FI-nummer (73) 85891774 –
eller: reg. nr. 9218 konto 2073074765

RFM nyt 39. årgang nr. 2

ISSN 0906-4605 (trykt udgave)
ISSN 2246-4034 (net-udgave)

Bladet udkommer
tre gange årligt og sendes gratis
til alle tilsluttede.

Årligt mindstebidrag 150 kr.
For familier 200 kr.

Redaktion

Torben Riis
ansvarshavende

Redaktion og
blad ekspedition
Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby
tlf 5576 7652
info@rfm.dk

Anvendelse af artikler
fra bladet er tilladt
med kildeangivelse

Tryk:
CoolGray

Massedrab, ingen har lyst til at tale om

Dette nr. af RFM *nyt* handler udelukkende om abort – og næsten udelukkende om abort i et globalt perspektiv.

Det var ikke planlagt fra begyndelsen, men det blev alligevel sådan, fordi det stof, som det umiddelbart forekom mest påtrængende at bringe, handler om den kamp på liv og død, som i øjeblikket raser ude i den store verden. Kampen mellem livets og dødens kultur.

Det er en kamp, som spidser til i disse år, og som det umiddelbart kan se ud som om vi er ved at tabe. I Europa har dødens kultur i det store og hele sejret. I Afrika ser det ganske vist bedre ud, men hvor længe endnu? Læs artiklen på de næste to sider! Situationen er den, at de afrikanske befolkninger nu som før bliver tæppebombet med propaganda for abort, sterilisation og prævention og deres regeringer manipuleret og truet til at acceptere befolkningskontrol.

Og det er ikke bare noget, der foregår "dernede", som vi ikke behøver bekymre os om, al den stund det er vores politikere og vores regering, som sender vores skatte kroner videre til de organisationer, som udfører det beskidte arbejde.

Situationen er ikke bedre i Latinamerika, hvor det ganske vist er lykkedes Argentina at afvise et angreb fra den internationale abortlobby, men vel at mærke kun med et sølle flertal på fire stemmer i senatet. Hvad siger det om fremtiden?

I USA ser det bedre ud lige nu, men her skal man bemærke, at befolkningen er delt midt over i abortspørgsmålet, således at situationen brat vil kunne ændre sig – måske allerede ved det kommende midtvejsvalg.

Den overordnede pointe i disse overvejelser er, at vi ikke må glemme det globale perspektiv. Vi er, hvad enten vi bryder os om det eller ej, en del af det opgør, der finder sted over hele verden lige nu mellem livets og dødens kræfter.

Derfor må vi ikke reducere abortspørgsmålet til et kvindeproblem eller blot et socialt problem. Abort er, som det fremgår af artiklen s. 6-7, en katastrofe, et massedrab uden sidestykke i historien.

Det siger noget om den kultur, vi er en del af, at det til stadighed lykkes flertallet at fortrænge denne kendsgerning.

Torben Riis

Kampen om Afrikas sjæl

Ny bog dokumenterer den vestlige verdens vedholdende forsøg på at påtvinge de afrikanske lande sit eget syn på ægteskab, familie og seksualitet

Ideologisk kolonialisme er, som regelmæssige læsere af RFMnyt vil vide, (se f.eks. nr. 1 og 3, 2015) langt fra et nyt fænomen og desværre heller ikke et overstået kapitel i historien – på ingen måde!

Derfor har vi til stadighed brug for at blive opdateret om, hvad der foregår på den internationale arena, og den opgave har den nigerianske forsker og forfatter Obianuju Ekeocha løst på forbilledlig vis i sin nyudkomne bog "Target Africa".

Her får vi detaljeret dokumentation for, hvad det er for en dagsorden, vores regeringer og de internationale organisationer (UNFPA, Planned Parenthood og mange flere) nu som før forsøger at trække ned over hovederne på de afrikanske befolkninger.

Og Obianuju Ekeocha ved, hvad hun taler om. Ikke blot fordi hun har pløjet sig igennem så godt som alt relevant materiale, men i høj grad også, fordi hun i kraft af sin personlige baggrund som afrikaner, kvinde og forsker har tingene tæt inde på livet og derfor også skriver ud fra et personligt engagement.

Med andre ord, hun skriver ikke blot for at dokumentere, men også for at vidne om, at det, der foregår, i realiteten er et både nådesløst og menings-

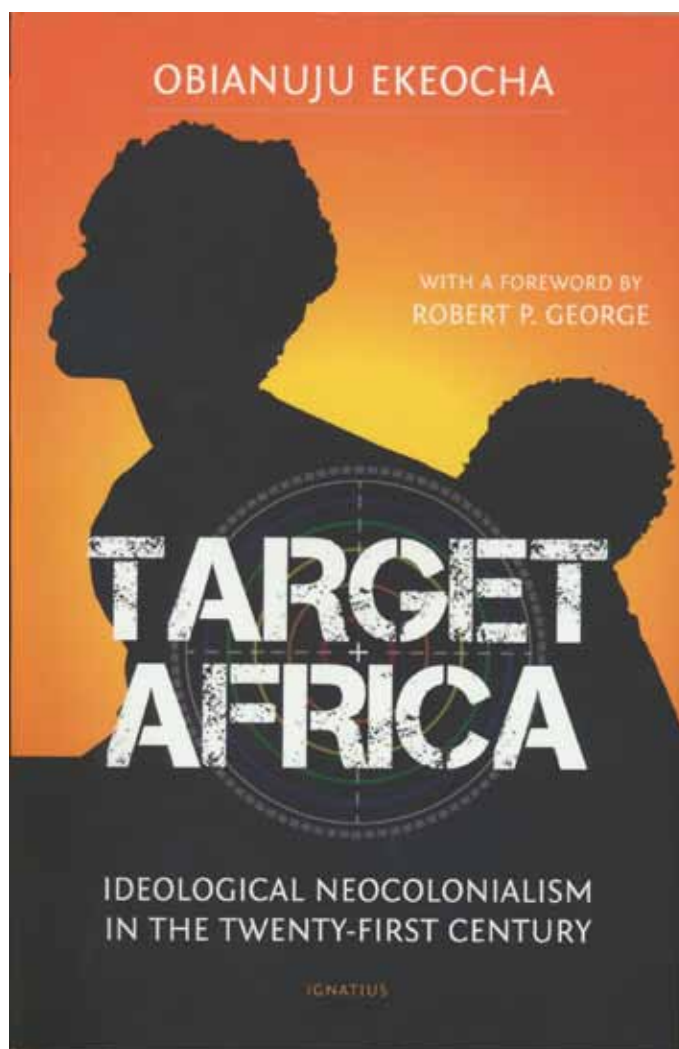
løst angreb på afrikanernes kulturelle og religiøse værdier – og i den forbindelse ikke mindst kvindernes fertilitet, det vil sige, deres naturgivne mulighed for at sætte børn i verden.

Gennem hele bogen mærker man derfor hendes oprigtige sorg og indignation over nykolonisatorernes endeløse krav om befolkningskontrol ved hjælp af abort, sterilisation og prævention, som de stik mod al fornuft bruger alle midler – også de beskidte – for at gennemtvinge.

Det får hende til at afslutte kapitlet om befolkningskontrol med disse ord: »Kravet om at nedbringe befolkningstallet i Afrika, uanset hvad det måtte koste afrikanerne selv, er racisme, imperialisme og kolonialisme forklædt som nødhjælp«

Om sin egen baggrund fortæller hun: »Jeg er mine forældres sjette barn, og i min barndom var jeg både i nabolaget og i skolen omgivet af børnerige familier som min egen. Og selv om vi på ingen måde var velhavende, var vores forældre glade for at tage imod, opfostre og opdrage mange børn. Vi behøvede aldrig at tvivle på, at vi var dyrebare for vores forældre, hvad enten vi var planlagte eller ej. Det var åbenlyst, at de så os som Guds gave til dem.«

Og hun fortsætter: »Afrikanerne er det mest børnevenlige folkefærd i verden. Det er nok den egentlige årsag til den udbredte modstand mod befolkningskontrol i nok så forskellige afrikanske samfund. Det er samtidig den foruroligende sandhed, som befolkningskontrol-eksperterne

og den politiske elite har valgt at lukke øjnene for i deres krig mod de afrikanske kvinders fertilitet...

... Trods alle de bekymringer og vanskeligheder, afrikanerne må leve med, og trods alskens socioøkonomisk og politisk instabilitet ser vi vores børn som et håbets tegn, som et løfte om, at livet går videre, og som en grund til at stræbe efter en lys fremtid«.

Med til de afrikanske værdier hører også de store familiers omsorg for de gamle. I Vesten, konstaterer hun, har man derimod vendt den traditionelle befolkningspyramide på hovedet, således at der nu er blevet flere gamle (65+) end unge med det resultat, at mange ældre i deres sidste leveår ikke har anden udvej end plejehjemmet, hvor ensomhed, omsorgssvigt og endda overgreb er voksende problemer:

»For mange afrikanere er børn og børnebørn derimod en tryk og stabil kilde til kærlig omsorg i alderdommen, selv om befolkningskontrol-entusiastene muligvis ikke ser dem som andet end en vedvarende kilde til forurening og CO²-udslip. Selv blandt de fattigste i den 3. verden, bliver et barn betragtet ikke blot som en mund, der skal mættes, men som en gave til familien og samfundet.«

BREVET TIL MELINDA GATES

I bogen redegør Obianuju Ekeocha også udførligt for det problem, at pengestærke organisationer oversvømmer Afrika med præventionsmidler – uden i mindste måde at bekymre sig om de bivirkninger, de mest virksomme præparater udsætter kvinderne for.

Som bekendt er det især milliardærparret Bill og Melinda Gates, der har engageret sig i dette projekt, hvortil de allerede i 2012 bevilgede 560 mio. dollars hovedsagelig til indkøb og distribution af præparatet Depo-provera. Det samlede budget er i dag 4.6 mia. dollars.

Det fik Obianuju Ekeocha til at skrive et åbent brev til Melinda Gates, som

Obianuju Ekeocha

er forsker med speciale i biomedicin, født i Nigeria, bosat i Storbritannien, forfatter og grundlægger af organisationen *Culture of Life Africa*, som gennem forskning, oplysning og undervisning arbejder for at forsvare menneskelivets værdighed. Som foredragsholder har hun besøgt 17 lande og talt i FN.

»Kravet om at reducere befolkningstallet i Afrika, uanset hvad det måtte koste afrikanerne selv, er racisme, imperialisme og kolonialisme forklædt som nødhjælp«

»Selv blandt de fattigste i den 3. verden, bliver et barn betragtet ikke blot som en mund, der skal mættes, men som en gave til familien og samfundet«

bringes på de sidste sider af bogen som et appendiks. Her påpeger hun

- at brug af prævention strider imod flertallets religiøse overbevisning

- at en kampagne for "sikker" (læs: ansvarsfri) sex vil kunne stimulere en seksuel adfærd præget af utroskab og promiskuitet, sådan som det er sket i den vestlige verden
- at der i kampagnen ikke er taget højde for behandling af bivirkninger
- eller forsvarlig bortskaffelse af spiraler, kondomer m.m. efter brug for at undgå forurening af miljøet.

Alternativt foreslår hun Melinda Gates og andre donorer at støtte formål, som faktisk svarer til afrikanernes ønsker og reelle behov: et bedre sundhedssystem, madprogrammer i skolerne med henblik på at sikre børnene en sund og tilstrækkelig ernæring, bredere adgang til videregående uddannelser, kvinders muligheder for at starte såkaldte mikroværksteder m.m.

EN OPSANG TIL EN TIDLIGERE KOLONIMAGT

Senest har hun i endnu et åbent brev henvendt sig til medlemmerne af det britiske underhus forud for en debat i maj i år om emnet "adgang til reproduktive rettigheder i hele verden".

Her påpeger hun bl.a., at man, selv om kolonitiden er forbi, »alligevel ser englændernes fodaftryk overalt, eftersom de er blandt de mest begejstrede fortalere for såkaldt "reproduktive rettigheder" – et begreb som i Afrika forbindes med abort, prævention og sterilisation.«

Og hun fortsætter med at udtrykke bekymring for »at denne debat kun vil føre til, at UK fastholder eller endda strammer sit ideologiske kvælertag på de afrikanske lande... Min bøn til jer i dag er, at I stopper op og forlader underhusets ærværdige haller og i stedet besøger afrikanske hjem, landsbyer og mindre byer for der at lytte til de folk, I taler om, så at I kan lære deres værdier at kende og komme til en forståelse af, hvorfor de betragter hvert eneste ufødte barns liv som 'onyinyechi' – som en kostbar gave fra Gud«.

Provokeret abort – et harmløst indgreb eller en global massakre uden sidestykke i historien?

Inspirationen til denne artikel fik jeg for nylig fra en amerikansk hjemmeside, hvor der stod, (jeg citerer efter hukommelsen) at **provokeret abort har krævet flere menneskeliv end samtlige krige i historisk tid.**

Kan det virkelig være sandt, eller er der blot tale om en påstand grebet ud af den blå luft?

Det er umiddelbart ikke helt ligetil at svare på. Faktisk findes der kun én kilde, *The Guttmacher Institute*, som udarbejder samlede statistikker for hele verden. Andre organisationer såsom FN og Verdenssundhedsorganisationen WHO, som også offentliggør globale abortstatistikker, får deres tal fra *Guttmacher*, som de vælger at sætte deres lid til.

Men kan man stole på disse tal? Det, der unægteligt taler imod, er, at *Guttmacher Institute* ifølge eget udsagn er "en forskningsinstitution, som er forpligtet på at fremme abortrettigheder i USA og i hele verden."

Det viser sig f.eks. ved, at de ikke nøjes med at offentliggøre de tørre tal, men også fortolker dem i den åbenlyse hensigt at påvirke udviklingen i retning af at gøre fri abort til normen og ikke undtagelsen over hele kloden.

Heraf kan man selvfølgelig ikke slutte, at de tal, de offentliggør, er forkerte. F.eks. kan der ikke files med de oplysninger, som foreligger fra f.eks. "Danmarks Statistik" eller tilsvarende officielle institutioner i de vestlige lande. Men problemet er, at mange andre lande – heriblandt de mest folkerige lande i verden, som udgør

størstedelen af jordens befolkning, kun i begrænset omfang lever op til de standarder, vi er vant til i vor del af verden og enten ikke registrerer provokerede aborter eller vælger ikke at offentliggøre tallene.

Således var det ifølge *Guttmacher* kun 11% af de sydamerikanske lande, der havde tilgængelige abortdata for perioden 2010-2014, sammenlignet med 19% i Afrika og 32% i Asien. *Guttmacher* oplyser endvidere, at det i forbindelse med deres seneste undersøgelse af perioden 1990-2014 kun var muligt at indhente data fra halvdelen af de 184 lande, der var omfattet af undersøgelsen.

En hvilken som helst opgørelse over antallet af provokerede aborter i samtlige lande i verden må derfor nødvendigvis for størstepartens vedkommende bygge på *estimer* (vurderinger), som meget vel kan hvile på et tyndt grundlag.

HVOR MANGE DREJER DET SIG OM?

Men uanset disse forbehold, hvad siger *Guttmacher* så om det årlige antal aborter i hele verden?

Deres svar er: **ca. 56 millioner.**

Vælger vi at tro på det, ser det unægteligt ud til, at svaret på overskriftens spørgsmål må blive et klart ja. Abort er – sammenlignet med diverse krige – den største dræber.

56 mio. er et svimlende tal, så selv om det formentlig kun har været så højt fra midten af 1970'erne, hvor fri abort blev legaliseret i de fleste større lande i den vestlige verden, er der inden for blot en to års-periode rigelig plads

til f.eks. 2 verdenskrige og en række mindre krige i forrige århundrede.

Går vi længere tilbage i tiden, vil det være nærliggende at antage, at tabene var mindre, fordi befolkningerne var mindre.

Tag som eksempel Napoleons fatale felttog mod Rusland i 1812, hvor han mistede op mod 400.000 soldater ud af en samlet styrke på 600.000, der bestod af tropper fra hele Europa. Kun 200.000 var franskmænd. Et tab på 400.000 mand var på den tid nok til at bringe et imperium, der omfattede det meste af Europa, til fald – men syner ikke af meget i sammenligning med de mange millioner faldne i det 20. århundredes to verdenskrige – se tallene på næste side.

I de mindre krige, der fulgte efter de to verdenskrige, har tabene været forholdsvis beskedne. F.eks.: Koreakrigen (1950-53): 3-4 mio. Vietnamkrigen (1955-75): 58.000 amerikanske soldater og mellem 2 og 5,7 mio vietnamesere, heraf mange civile. De væbnede konflikter i det tidligere Jugoslavien 1991-2001: ca. 300.000. Seksdageskrigen i juni 1967 mellem Israel og Egypten, Jordan, Syrien og Irak: ca. 14.000.

HVAD FORTÆLLER TALLENE?

Og hvad kan vi så konkludere af alt dette? I det mindste, at der er overvejende sandsynlighed for, at antallet af drab på ufødte børn inden for de seneste 45 år, altså fra 1973 og frem til i dag, sandsynligvis langt overstiger antallet af krigsofre i samme periode.

Det når jeg frem til på grundlag af *Guttmacher's* estimat, som siger, at

Første Verdenskrig (1914-18):

Det samlede tabstal løber op i mindst 10 millioner faldne, når man medregner både dem, der døde i kamp, dem, der døde af sygdom under opholdet i skyttegravene, og dem, der efterfølgende døde af de kvæstelser, de havde pådraget sig. Hertil kommer 5-6 mio. civile.

Det største samlede tab fandt sted under slaget ved Verdun (1916). I de 10 måneder, det varede, mistede franskmændene 362.000 soldater, tyskerne 337.000 – uden at det førte til noget resultat.

Anden Verdenskrig (1939-45):

Den største væbnede konflikt nogensinde og dermed også den, der har krævet flest døds ofre: alt i alt et sted mellem 60 og 80 millioner, heraf 21-25 mio. civile.

Værst gik det ud over russerne med anslået 26,6 mio. døde, hvoraf 8-9 mio. døde af sult og sygdom. Kina mistede omkring 20 mio., tyskerne 7 mio., polakkerne op mod 6 mio. og japanerne 3,1 mio. Englænderne og amerikanerne slap noget billigere med henholdsvis 449.000 og 1.076,245 døde.

antallet af aborter var 56 mio. i perioden 2010-2014 – en stigning fra 50 mio. i perioden 1990-1994. Alene de ti år, der her er gjort rede for, udgør således tilsammen 530 mio. aborter – et tal, som klart overstiger, hvad man vil kunne finde frem til af dødsfald forårsaget af krigshandlinger i adskillige århundreder før dette.

KONKLUSION

Men, kunne man spørge, hvorfor er alt dette så vigtigt at få slået fast? Hvad kan vi bruge det til?

Dels til at få en mere realistisk forestilling om problemets omfang, men i lige så høj grad til at kaste lys over, hvad fri abort egentlig er for et fænomen, og hvilke konsekvenser det har haft og stadig har for den almindelige holdning til liv og død.

Provokeret abort (aflivning af ufødte uønskede børn) er *ikke* et perifert fænomen, ikke noget, man (velfærds-

staten) rent undtagelsesvis tillader for at hjælpe kvinder, der befinder sig i en særligt vanskelig situation.

Legaliseret abort er først og sidst en samfundsbærende foranstaltning (spørg bare feministerne), som til stadighed sikrer, at vi kan få hverdagen til at hænge sammen – vel at mærke hverdagen i et moderne produktions- og forbrugersamfund.

Det er en foranstaltning, der har sin rod i den vestlige verdens samfunds- og familiemodell, som store dele af Asien for længst har taget til sig, og som vi nu insisterer på at eksportere til samtlige kontinenter – ikke mindst det afrikanske. Det står der meget mere om i artiklen s. 4-5.

56 mio. drab om året er prisen for at få projektet til at hænge sammen. Men forudsætningen for, at det kan lade sig gøre, er flertallets stiltiende accept af drabet som et legitimt

middel til at sikre økonomisk fremgang og materiel velstand. Denne accept udspringer på sin side af en generel forråelse af mentaliteten, en moralsk afstumpning, som langsomt, nærmest umærkeligt nedbryder det grundlag, som respekten for menneskelivet hviler på.

Med andre ord: I et samfund, der sætter materiel velfærd over menneskeliv, vil kynismen og egoismen uundgåeligt komme til at true samfundets sammenhængskraft. og dermed i sidste instans dets eksistens.

Det problem kan ikke løses, så længe man bevidst eller ubevidst lukker øjnene for massedrabet.

Moder Teresa udtrykte det enkelt og præcist med disse ord:

”Hvis vi accepterer, at en mor kan dræbe sit eget barn, hvordan kan vi så sige til andre, at de ikke må slå hinanden ihjel?”

Torben Riis

Argentinas senat sagde nej til fri abort

Med stemmerne 38-31 afviste Argentinas senat torsdag den 9. august et forslag om at legalisere abort, som den 21. juni var blevet vedtaget i underhuset med stemmerne 129-125.

Forslaget, som ville have tilladt abort helt op til 14. uge, så en tid lang ud til også at ville opnå flertal i senatet.

At det gik anderledes, er der ifølge iagttagere flere grunde til.

Først og fremmest, at det lykkedes landets Pro Life-organisationer med støtte fra den katolske Kirke og andre trossamfund at føre en effektiv kampagne, herunder at mobilisere tusindvis af demonstranter, som sendte et klart signal til senatorerne.

Blandt demonstranterne sås også hundredevis af læger i deres hvide kitler med bannere, hvorpå der stod: "Jeg er læge, ikke morder". Ved demonstrationens afslutning tog de deres kitler af og lagde dem foran præsidentpaladset for at understrege, at abort ikke er forenelig med lægegerningen. Repræsentanter for de argentinske gynækologer og obstetri-

keres faglige forening protesterede imod, at de ikke var blevet hørt af politikerne og udtrykte samtidig bekymring for, at de ville blive straffet for at nægte at medvirke til abort, såfremt lovforslaget blev vedtaget.

Medvirkende til Pro Life-kampagnens succes kan også have været, at man valgte at bære lyseblå tørklæder, som giver mindelser både om flaget og demonstrationerne mod militærdiktaturet i slutningen af 1970'erne, hvor

Jubel i gaderne hos abortmodstanderne, da resultatet forelå – tilhængerne kvitterede med brandstiftelser og hærværk

mødre og bedstemødre krævede at få vished om, hvad der var blevet af deres mænd og sønner.

Aborttilhængerne havde noget uklogt valgt farven grøn, som giver associationer til den amerikanske dollarseddel og dermed også til internationale organisationers og europæiske regerings vedholdende forsøg på at lægge pres på Argentina for at indføre fri abort.

Men trods det glædelige resultat er der bred enighed om, at der var tale om et tæt løb, som ikke giver anledning til overdreven optimisme. Angrebet fra abortlobbyen blev afværget denne gang, men det bliver med garanti ikke det sidste.

USA: Abortlobbyen blæser til angreb mod Trumps kandidat til højesteret

Brett Kavanaugh, Donald Trumps kandidat til at efterfølge den 81-årige Anthony Kennedy som ny højesteretsdommer, er umiddelbart blevet mødt med såvel begejstring som en vis skepsis fra de forskellige Pro-Life-organisationer i USA.

Det er vel at mærke ikke hans faglige kvalifikationer og heller ikke hans konservative sindelag, der rejser tvivl om. Skeptikernes bekymring går på, om Kavanaugh vil leve op til deres forventninger, såfremt der viser sig en mulighed for at underkende Roe versus Wade – den højesteretsdom, der banede vejen for fri abort i USA i 1973.

Vil man kunne regne med ham i den situation? Kavanaugh er ganske vist praktiserende katolik, men det var Kennedy også – i hvert fald efter eget udsagn – men det hindrede ham ikke i at stemme for bibeholdelse af fri abort i 1992 og i 2015 for legalisering af homo-ægteskaber.

Andre er mere optimistiske. Således Life News, som peger på, at Kavanaugh i sin hidtidige karriere har forsvaret retten til livet i flere vigtige sager, f.eks. da han som dommer i appeldomstolen i Washington D.C. stemte imod Obamas påbud om, at virksomheder og organisationer skulle være forpligtet til via de ansattes sygeforsikringer at finansiere deres eventuelle brug af potentielt abortfremkaldende præventions-

midler (p-piller, spiraler m.m.). I den forbindelse skrev han: "Når regeringen tvinger nogen til at handle i strid med deres religiøse overbevisning og – såfremt de nægter at gøre det – idømmer dem bøder, begrænser den i væsentligt omfang den enkeltes ret til at praktisere sin tro. Således også i dette tilfælde."

Samtidig peger man på hans uforbeholdne beundring for den nyligt afdøde højesteretsdommer Antonin Scalia, som ved sin død blev erstattet af Neil Gorsuch (den første dommer, Donald Trump havde mulighed for at udnævne). "For mig," har Kavanaugh skrevet, "var og er dommer Scalia et heroisk forbillede og en rollemodel. Han tænkte grundigt over sine principper, formulerede dem og forsvarede dem."

Om højesterets opgave sagde Scalia f.eks., at man som dommer ikke har til opgave at finde på nye forfatnings-sikrede rettigheder, dvs. rettigheder, som ikke kan udledes af forfatningens tekst. Heri er det vanskeligt ikke at se en hentydning til Roe versus Wade, som i 1973 efter manges opfattelse blev vedtaget på et i juridisk henseende papirstyndt grundlag.

Set med Pro-Life-øjne virker det endvidere beroligende, at Planned Parenthood's reaktioner på nomineringen af Kavanaugh har været mildt sagt panikagtige: "Vores forfatnings-sikrede ret til abort er avorligt truet,"

lød det prompte fra organisationens vicedirektør Dawn Laguens i en mail til medlemmerne, hvor hun efter at have opregnet eksempler på hans hidtidige domspraksis konkluderede: "Vi må standse Kavanaugh – dette er en kamp, vi ikke har råd til at tabe."

Det sidste skal tages helt bogstaveligt. Planned Parenthood er USA's største abortudbyder, som årligt tegner sig for omkring 320.000 aborter. Ifølge organisationens seneste årsrapport beløber indtægterne sig til 1.46 milliarder dollars, hvoraf den halve milliard betales af skatteyderne.

Det seneste initiativ fra abortlobbyen er et stort opsat offentligt møde i New York arrangeret af Planned Parenthood under mottoet "Rise up for Roe" med Bill og Hillary Clintons datter Chelsea som frontfigur. Dagbladet *The Hill* rapporterer i den forbindelse, at Planned Parenthood planlægger at bruge et sekscifret beløb på reklamer rettet mod Kavanaugh – oven i de 30 mio. dollars, man allerede har sat af til kampagner i forbindelse med det forestående midtvejsvalg.

Kort sagt, nervøsiteten hos abortlobbyen er mærkbar ved udsigten til, at der for første gang siden 1973 tegner sig en mulighed for, at et flertal i den amerikanske højesteret vil kunne underkende Roe versus Wade.

Forhåbentlig viser denne nervøsitet sig at være velbegrundet.

Foto: wikimedia commons

UNFPA og IPAS lægger pres på rohingyaernes gravide kvinder

C-Fam (*Center for Family & Human Rights*) rapporterer, at FN's Befolkningsfond (UNFPA) i samarbejde med IPAS¹ p.t. lægger pres på gravide kvinder fra rohingya-folket, for at overtale dem til at abortere.

Rohingyaerne er et statsløst mindretal i Myanmar hovedsageligt bestående af muslimer. Fra august 2017 er de blevet ofre for, hvad der nærmest må kaldes en etnisk udrensning.

Det anslås, at over 720.000 rohingyaer er flygtet til Bangladesh – heriblandt tusinder af gravide kvinder, som i øjeblikket opholder sig i flygtningelejre i Bangladesh.

¹ IPAS er en NGO (privat organisation), som arbejder for at promovere abort og distribuere udstyr til både medicinske og kirurgiske aborter over hele verden.

Det er disse kvinder og deres ufødte børn, de to nævnte organisationer nu tilbyder at "hjælpe".

Som man kunne forvente, består hjælpen i, at IPAS stiller abortpiller og udsugningsudstyr til rådighed for det lokale sundhedspersonale og instruerer dem i, hvordan de skal bruge det.

Med til oplæringen hører ifølge IPAS' talskvinde Sharmin Sultana, at personalet trænes i at overvinde deres modvilje mod at foretage aborter – et fænomen, som IPA har erfaring for udgør et stort problem i den 3. verden. Derfor arrangerer man såkaldte værdi-afklarings-seminarer, hvor kursisterne lærer at bearbejde og justere deres personlige forestillinger om "synd" i forbindelse med abortindgreb.

Sharmin Sultana nævner endvidere, at IPAS har "et godt og effektivt samarbejde med UNFPA".

Det er en interessant oplysning i betragtning af, at IPAS er den eneste "familieplanlægningsorganisation", som udelukkende beskæftiger sig med abort, og at UNFPA i årevis har hævdet, at de ikke aktivt beskæftiger sig med abortydelse – en påstand, som de gentog, da Trump-administrationen tog deres offentlige bevillinger fra dem i 2017.

En af grundene til, at rohingyaerne flygtede fra Myanmar var, at de meget mod deres vilje var underlagt regimets to-barns-politik. Det er tragisk at tænke på, at de nu, hvor de har bragt sig i sikkerhed for deres fjender, er nødt til at tage sig i agt for dem, der kalder sig deres venner.

Canadiske læger: Trudeau er i færd med at forvandle Canada til en totalitær nation

MaterCare International (MCI) er en international forening af katolske obstetrikere¹ og gynækologer² med hovedsæde i Newfoundland (Canada), der arbejder for at forbedre mødre og børns sundhed i udviklingslandene.

Dens grundlægger og leder, professor emer. Robert L. Walley, har for nylig i et åbent brev til premierminister Justin Trudeau på sin egen og sin organisations vegne henstillet til ham om at standse sin forfølgelse af canadiske læger på grund af deres religiøse overbevisning og i stedet sikre ens vilkår for alle på det canadiske arbejdsmarked.

”Læger udsættes i dag for diskrimination ved, at man nægter dem retten til at udøve deres gerning i overensstemmelse med deres samvittighed, hvis de ikke accepterer Deres regerings diktatoriske retningslinjer,” skriver han til Trudeau.

”Derfor,” fortsætter han, ”er der færre unge læge, som vælger bestemte specialer, og andre, som beklageligvis sætter deres moralske integritet over styr for ikke at forringe deres karrieremuligheder. Det tillidsfulde forhold mellem læge og patient har lidt skade med det resultat, at læger er ved at

1: læge med speciale i graviditet og fødsler
2: læge med speciale i sygdomme relateret til kvindens kønsorganer

Professor Walley: Vi må som et minimum anmode om, at Trudeau ikke aktivt forfølger personer, som har en religiøs tro og lever efter den.

blive reduceret til teknikere, som kontraktligt forpligter sig til at levere en bestemt ydelse.”

Ifølge Walley har Trudeau skabt et klima i landet, som opfordrer til diskrimination af troende mennesker. Derfor, siger han, er Canada på vej til hurtigt at blive ”et totalitært samfund skabt i Justin Trudeaus billede”:

”Premierministeren har forvandlet Det liberale Parti til noget i retning af en hadegruppe, som bevidst retter skytset mod kristne og andre, som praktiserer deres tro.

Det begyndte i 2014 med hans forordning om, at alle, der stiller op som kandidater for partiet, skal gå ind for abort. Og det fortsatte med, at man nægtede at give tilskud til studerendes sommerjobs, medmindre arbejdsgiveren forinden skrev under på en erklæring om, at han eller hun går ind for abort og transkønnedes rettigheder.”

Protester

Netop dette krav fra regeringens side har vakt opsigt og givet anledning til protester, fordi der åbenlyst er tale om meningsstyrani og diskrimination af religiøse ansøgere. Med andre om et frontalt angreb på menings- og ytringsfriheden, som er helt grundlæggende rettigheder i moderne demokratiske retsstaten.

Protesterne er ikke overraskende kommet fra især forskellige kirkesamfund. Senest har den katolske kardinal Thomas Collins (Toronto) i anledning af denne sommers bevilningsrunde lanceret en kampagne, hvor han har skrevet til 22 parlamentsmedlemmer i Toronto-området, og hvor der er sendt breve ud til 221 sogne med en opfordring til de enkelte i menighederne om at kontakte deres respektive parlamentsmedlemmer. Det har foreløbig 4.500 reageret på.

Gør det indtryk på Trudeau? Næppe.

Faktum er, at han som partileder for det første bestemmer, hvem der får lov til at stille op til parlamentet fra hans eget parti, og dernæst har magt til at afsætte dem, som ikke lever op til hans forventninger – selv når de sidder som valgte medlemmer af parlamentet. Og endelig har han som leder af en flertalsregering fuld kontrol over parlamentet. Kort sagt, Trudeau er urørlig indtil det næste parlamentsvalg.

Professor Jérôme Lejeune (1926-1994)

Om faren, der truer os alle

Den virkelige fare kommer fra mennesket selv, fra det misforhold, der opstår ved, at menneskets formåen til stadighed bliver større og større, mens dets visdom omvendt ser ud til at være i aftagende.